

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **R.**, so sídlom v **K.**, zastúpenej spoločnosťou **J.**, so sídlom v **B.**, proti povinnému **O. C.**, bývajúcemu v **B.**, zastúpenému JUDr. **D. Š.**, advokátkou v **B.**, o **vymoženie 390 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 2 Er 1755/2009, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. októbra 2011 sp. zn. 1 CoE 510/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Návrh na prerušenie konania **z a m i e t a .**

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica uznesením z 30. mája 2011 č.k. 2 Er 1755/2009-196 exekúciu voči povinnému zastavil po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá poistná zmluva, ide o zmluvu spotrebiteľskú a vzhľadom na túto skutočnosť aplikoval na daný právny vzťah právnu úpravu týkajúcu sa ochrany spotrebiteľa. Okresný súd vychádzajúc aj z ustanovení Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách z 5. apríla 1993 a právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv obsiahnutej v Občianskom zákonníku zistil, že rozhodcovská doložka, ktorá mala v predmetnom konaní založiť legitimitu pre exekučný titul znemožňuje voľbou spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom. Bod 1,

XV. časti Všeobecných poisťných podmienok k poisťnej zmluve výslovne zakotvuje pre všetky vzájomné spory právomoc rozhodcovského súdu. Už túto skutočnosť je podľa názoru súdu prvého stupňa potrebné považovať za neprijateľnú podmienku v neprospech spotrebiteľa, pričom spotrebiteľ si osobitne nevyjednal rozhodcovskú doložku a nemal na výber vzhľadom na jej splnenie s ostatnými štandardnými podmienkami. V danom prípade exekučný súd nemal pochybnosť o tom, že ustanovenie rozhodcovskej doložky v zmluve je v rozpore aj s neskoršie prijatým ustanovením § 53 ods. 4 písmeno r/ Občianskeho zákonníka. Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že rozhodcovská doložka je neprijateľnou podmienkou, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a je v rozpore s ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj s príslušnými ustanoveniami Smernice Rady 93/13/EHS a zároveň je v rozpore s dobrými mravmi.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie oprávnenej uznesením z 31. októbra 2011 sp. zn. 1 CoE 510/2011 rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že odvolací súd nezistil nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom ani v jednej z odvolateľkou namietaných okolností. Poukázal na to, že okresný súd správne považoval danú zmluvu za spotrebiteľskú, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva a následne sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením uznesenia okresného súdu, ktorý rozhodcovskú doložku v danej zmluve vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Z obsahu spisu nevyplýva, že by rozhodcovská doložka bola individuálne vyjednaná so spotrebiteľom, tak ako to v odvolaní tvrdí oprávnená a keďže ho núti podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, je v neprospech spotrebiteľa. Spravidla spor vyvolá dodávateľ, lebo je to práve on, ktorý sa snaží získať exekučný titul. Ďalej odvolací súd poznamenal, že z rozhodovacej praxe súdu je zrejmé poznanie, že aj v prípade alternatívnej doložky pre riešenie sporov zo spotrebiteľských zmlúv, žalobcovia v postavení dodávateľov riešia spory zásadne v rozhodcovskom konaní. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť (a to ani sčasti) spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenej voči povinnému vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohol v rámci exekúcie domáhať. Záverom uviedol, že námietka oprávnenej, že exekučný súd aplikoval na posudzovaný prípad ustanovenie právnych predpisov (§ 53 ods. 4 písm. r/ zákona č. 40/1964 Zb. a zákon č. 250/2007 Z.z.),

ktoré v čase vzniku poistného vzťahu medzi oprávnenou a povinným neboli účinné, neobstoja, pretože uvedené ustanovenie použil exekučný súd len podporne.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie oprávnená. Navrhla napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodila z ustanovenia § 237 písm. a/ a f/ O.s.p. a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Poukázala na to, že ani okresný a ani krajský súd jasne neuviedol, v čom bola rozhodcovská doložka medzi oprávnenou a povinným chybná do takej miery, že by odôvodňovala takýto zásah do práva oprávnenej na vykonanie exekúcie. Uznesenie odvolacieho súdu nepovažuje dovolateľka za riadne odôvodnené, keď odvolací súd len poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa. Navyše považuje toto rozhodnutie za nepreskúmateľné, keďže odvolací súd sa nevysporiadal so všetkými odvolacími námietkami. Ďalej uviedla, že súdy rozhodli vo veci, ktorá nepatrí do ich právomoci (§ 237 písm. a/ O.s.p.), lebo súd v exekučnom konaní nie je oprávnený skúmať (ne)prijateľnosť rozhodcovskej doložky a nesmie ani preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia označeného za exekučný titul. Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, v prípade ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky, zakladá porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, lebo takýmto rozhodnutím sa oprávnenej v exekučnom konaní odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia. Ide o vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti oprávnenej konať pred súdom. Ďalej poukázala na to, že ak exekučný súd vykonáva dokazovanie za účelom, či sú splnené predpoklady na vydanie rozhodnutia podľa Exekučného poriadku, musí sa v takomto prípade v súlade s § 122 ods. 1 O.s.p. nariadiť pojednávanie. Súdy nedali oprávnenej možnosť zúčastniť sa dokazovania. Zároveň uviedla, že konanie je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Záver o nekalom charaktere rozhodcovskej doložky nevyplýva zo samotnej jej existencie, ale z konkrétnych skutkových okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré môžu spôsobiť, že procesné postavenie spotrebiteľa môže byť v hrubom nepomere k procesnému postaveniu dodávateľa. Poukázala na to, že súdy navyše vec nesprávne právne posúdili (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), a to najmä v otázkach exekučného prieskumu vykonávaného súdom v zmysle § 45 zákona č. 244/2002 Z.z., ďalej individuálneho dojednanja rozhodcovskej doložky a jej (ne)platnosti a dôvodnosti zamietnutia

žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku).

Procesným úkonom z 30. júla 2012 oprávnená navrhla prerušiť konanie o jej dovolaní. Uviedla, že jej bolo doručené uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2012 sp. zn. IV. ÚS 344/2012 o tom, že jej ústavná sťažnosť, ktorú podala veci sp. zn. 6 Cdo 228/2011 Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, bola prijatá na ďalšie konanie. Podľa dovolateľky môže mať konečné rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky význam aj pre predmetné dovolacie konanie, čo podľa jej názoru opodstatňuje prerušenie dovolacieho konania (§ 109 ods. 2 O.s.p.).

Povinný sa k dovolaniu oprávnenej nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená, zastúpená v zmysle § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) najskôr skúmal, či je dôvodný návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania.

V zmysle § 243c O.s.p. pre konanie na dovolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa, pokiaľ nie je ustanovené niečo iné; ustanovenia § 92 ods. 1 a 4 a § 95 však pre konanie na dovolacom súde neplatia. Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. súd, pokiaľ neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Vyššie citované ustanovenia upravujú tzv. fakultatívne prerušenie konania, v prípade ktorého je na úvahe – v danom prípade dovolacieho – súdu, či konanie (ne)preruší. Dovolací súd pri rozhodovaní o návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania vychádzal z toho, že samo podanie ústavnej sťažnosti v inej právnej veci, dokonca ani jej prijatie Ústavným súdom Slovenskej republiky na ďalšie konanie nie je dôvodom, so zreteľom na ktorý treba dovolacie konanie prerušiť (v tejto súvislosti porovnaj tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. februára 2012 sp. zn. 3 Cdo 200/2010). Ústavný súd Slovenskej republiky môže, ale rovnako nemusí vyhovieť podanej ústavnej sťažnosti. Pritom Ústavný súd Slovenskej republiky sám zastáva názor, že právne závery vyplývajúce

z jeho rozhodnutí vo veciach individuálnych sťažností podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa týkajú v podstate len týchto sťažností a nie sú v zásade globálne záväzné (neplnia funkciu všeobecne záväzného aplikačného pravidla) pre rozhodovaciu prax všeobecných súdov (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. augusta 2012 sp. zn. I. ÚS 359/2012). V tom zmysle ani rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci IV. ÚS 344/2012, ktoré bude vydané, nemôže mať pre preskúmanú vec účinky záväzného aplikačného pravidla. Navyše, Ústavný súd Slovenskej republiky v skutkovo a právne obdobnej veci tej istej oprávnenej uznesením z 11. decembra 2012 sp. zn. III. ÚS 595/2012 (ktoré sa zmieňuje aj o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vo veci sp. zn. 6 Cdo 228/2011 Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú; obdobne rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením z 19. júna 2012 sp. zn. III. ÚS 264/2012.

Z uvedených dôvodov dovolací súd návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania zamietol.

V ďalšom pristúpil dovolací súd k posúdeniu, či dovolanie oprávnenej smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska. Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.).

Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky vyššie uvedených uznesení, preto dovolanie oprávnenej podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Vzhľadom na obsah dovolania ako aj na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľka vady v zmysle § 237 písm. b/ až e/, g/ O.s.p. nenamietala a tieto nezistil ani dovolací súd.

Oprávnená vo svojom dovolaní namietala vadu v zmysle § 237 písm. a/ O.s.p.

Podľa § 7 ods. 1 O.s.p. v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia v občianskom súdnom konaní súdy (okrem iného) preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.

Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O.s.p.).

Nedostatok právomoci súdu je neodstrániteľnou podmienkou konania, ktorá má za následok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

V danom prípade dovolateľka právomoc súdov v exekučnom konaní nepopiera. Vyčíta im, že v rozpore so zákonom preskúmali rozhodcovský rozsudok po vecnej stránke,

na čo nemali právomoc. Dovolateľka tak namieta, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Ide tak o námietku, ktorú dovolateľka uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti záverov súdov oboch stupňov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých záveroch založili svoje rozhodnutia (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2012 sp. zn. 4 Cdo 11/2012).

V prejednávanej veci je nepochybné, že súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci.

Oprávnená v dovolaní ďalej namietala, že súdy jej v konaní odňali možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Dovolateľka tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. došlo tým, že súdy vykonali dokazovanie listinnými dôkazmi bez nariadenia pojednávania a bez jej účasti.

V preskúmvanej veci dospelo exekučné konanie do štádia posudzovania splnenia tých zákonom stanovených procesných predpokladov, za ktorých súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Dovolaním je napadnuté rozhodnutie vydané v tomto štádiu exekučného konania.

Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. V súvislosti s tým najmä skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 O.s.p. V štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie

sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávnenej v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu upravenú v ustanoveniach § 120 až § 136 O.s.p.) – postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín a príloh. Vzhľadom na to sa toto oboznamovanie s obsahom listín, posudzovanie splnenia podmienok konania a tiež predpokladov, za ktorých možno vyhovieť žiadosti súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní a za prítomnosti oprávnenej a povinného. Táto námietka dovolateľky je vzhľadom na uvedené nedôvodná.

Dovolací súd ďalej k námietkam dovolateľky pre úplnosť uvádza, že pokiaľ oprávnený/á v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej (resp. platnej) rozhodcovskej zmluvy (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. februára 2012 sp. zn. 3 Cdo 122/2011). Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky (v spotrebiteľskej veci) súdy v exekučnom konaní nepreskúmajú vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizujú svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. marca 2012 sp. zn. 6 Cdo 1/2012).

Dovolací súd pripomína, že Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí C-40/08 vo veci *Asturcom Telecomunicaciones SL. v. Christina Rodríguez Nogueira* vyslovil, že nerovný stav medzi spotrebiteľom a dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy, ako aj to, že vnútroštátny súd má aj bez návrhu posudzovať nekalú povahu zmluvnej podmienky. Podľa názoru zaujatého týmto súdnym dvorom sa má Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať *ex officio* nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu

vyvodit' všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Dovolací súd ďalej skúmal, či postupom súdov v danej veci (keď súd prvého stupňa žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia nezamietol podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ale konanie zastavil podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní) nebola oprávnenej odňatá možnosť realizovať tie procesné oprávnenia, ktoré zodpovedajú štádiu exekučného konania, do ktorého sa toto konanie dostalo, teda či týmto postupom nebola oprávnenej odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

V prejednávanej právnej veci tým, že súd prvého stupňa zastavil exekučné konanie podľa § 42 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. uznesením, proti ktorému je prípustné odvolanie, ktoré aj bolo podané a vec bola prejednaná odvolacím súdom, bola zachovaná zásada dvojinštančnosti konania. Účastníci neboli ukrátení na svojich procesných právach v porovnaní so situáciou, ak by súd postupoval v zmysle ustanovenia § 44 ods. 3, 4 Exekučného poriadku, pretože proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je síce prípustné odvolanie, no proti uzneseniu o následnom zastavení exekučného konania (po právoplatnosti uznesenia, ktorým bola žiadosť zamietnutá), odvolanie prípustné nie je.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu spisu nezistil, že by oprávnenej nejakým závadným procesným postupom súdu bola znemožnená realizácia procesných práv priznaných jej procesným predpisom. Vo vzťahu k oprávnenej nedošlo postupom súdov k odňatiu možnosti pred ním konať, týmto postupom nedošlo ani k porušeniu zásady dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania.

Dovolací súd sa ďalej zaoberal námietkou dovolateľky, či rozhodnutia súdov nižších stupňov sú dostatočne odôvodnené, preskúmateľné (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Po preskúmaní veci však dospel k záveru, že táto námietka dovolateľky taktiež nie je dôvodná.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede

na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgiadis v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; *Hiro Balani c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997; *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia a odvolací súd dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj so zreteľom na obsah odvolania oprávnenej). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Pokiaľ ide o úplnosť zistenia skutkového stavu veci, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu vykonaného dokazovania.

Oprávnená v dovolaní ďalej tvrdila, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

Záverom dovolací súd pre úplnosť k námietkam dovolateľky ohľadne právneho posúdenia veci uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne

posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie oprávnenej odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že mu žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. mája 2013

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová